

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové, soudce Ludvíka Davida a soudkyně zpravodajky Milady Tomkové o ústavní stížnosti **Tomáše Peciny**, bytem Slezská 56, 120 00 Praha 2, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph. D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti výrokům II. a III. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 7. 2013 č. j. 3 Co 56/2011-269, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel ústavní stížností napadá shora označené výroky usnesení Vrchního soudu v Praze týkající se nákladů řízení v autorskoprávním sporu. Stěžovatel ve sporu před obecnými soudy vystupoval v procesní pozici žalobce. Soud prvního stupně jeho žalobě částečně vyhověl a uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 28.015 Kč spolu s příslušenstvím. Co do částky 16.385 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Dále soud uložil povinnost zaplatit České republice na nákladech státu žalovanému částku 14.063 Kč a žalobci částku 8.259 Kč (výrok IV.).

Ústavní stížností napadeným usnesením odvolacího soudu bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatele směřujícího do nákladů řízení tak, že výrok III. rozhodnutí nalézacího soudu byl změněn ve prospěch stěžovatele s tím, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci (stěžovateli) náhradu nákladů řízení ve výši 8.960,- Kč, přičemž odvolací soud aplikoval § 142 odst. 3 o.s.ř., podle něhož „i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu“. Podle odvolacího soudu z obsahu spisu a zejména z otázek položených znalci vyplývá, že to byl právě znalecký posudek, na jehož základě soud prvního stupně dospěl k závěru, jaká je výše obvyklé odměny náležející autorovi.

V ústavní stížnosti napadených výrocích II. a III. rozhodl odvolací soud tak, že výrok nalézacího soudu IV., týkající se povinnosti účastníků nahradit v poměrné výši náklady vzniklé státu, se potvrzuje (výrok II.), a že žádný z účastníků řízení nemá nárok na úhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III.). Odvolací soud zde aplikoval § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého má „stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků“.

Stěžovatel napadá výroky II. a III. rozhodnutí odvolacího soudu s tvrzením, že odvolací soud tím, že potvrdil rozhodnutí o povinnosti stěžovatele nahradit v poměrné výši náklady vzniklé státu, a to za situace, kdy rozhodnutí soudu nalézacího záviselo na závěrech znaleckého posudku, se dopustil „literaristickou aplikací“ § 148 odst. 1 o. s. ř. zjevné svévole, čímž porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu ustanovení čl. 36 a násl. Listiny a zprostředkovaně též právo na ochranu majetku zakotveného v čl. 11 Listiny. Stěžovatel uvádí, že mu sice bylo vůči žalovanému přiznáno na nákladech řízení 8 960 Kč (aplikací § 142 odst. 3 o. s. ř.), avšak prakticky stejnou částkou 8 259 Kč se musí dle § 148 odst. 1 o. s. ř. podílet na úhradě nákladů státu a efektivně tak musí své náklady - ač byl procesně úspěšný - nést sám.

Ústavní soud ustáleně judikuje, že posuzování okolností důležitých pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je zásadně kompetencí obecných soudů. Zásah Ústavního soudu připadá do úvahy zcela výjimečně, a to v případě procesního excesu, který by neměl toliko povahu běžného porušení podústavního práva, nýbrž by měl již charakter extrémního rozporu s principy spravedlnosti (srov. např. usnesení ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 2210/11, přístupné na nalus.usoud.cz). Ústavní soud tedy přistupuje k přezkumu rozhodnutí o nákladech řízení značně rezervovaně, což je dáno také tím, že spor o náhradu nákladů řízení, i když se může citelně dotknout některého z účastníků řízení, zpravidla nedosahuje intenzity opodstatňující porušení základních práv a svobod. Rozhodování o nákladech řízení nelze klást z hlediska zásad spravedlivého procesu na stejnou úroveň jako proces vedoucí k rozhodování ve věci samé (srov. usnesení ze dne 5. 8. 2002 sp. zn. IV. ÚS 303/02, U 25/27 SbNU 307).

Odvolací soud se při rozhodování o nákladech řízení doslovnou aplikací ustanovení 148 odst. 1 o. s. ř. nedopustil excesu, který by byl způsobilý otevřít prostor pro meritorní přezkum rozhodnutí obecného soudu, a tedy prostor pro přehodnocování úvah obecného soudu.

S ohledem na výše uvedené Ústavnímu soudu nezbylo, než ústavní stížnost odmítnout podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2014

Kateřina Šimáčková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Vrbová